

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 013871 23 U 2
Zenica, 14.11.2023. godine

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi, uz sudjelovanje zapisničarke Mandžuka Jasmine, u upravnom sporu tužiteljice Đ. LJ. supruga Z. iz Z., zastupana po punomoćniku advokatu Marjanović Franji iz Žepča, ulica Prva broj 78, protiv rješenja tuženog organa Ministarstva za prostorno uređenje, promet i komunikacije i zaštitu okoline Zeničko – dobojskog kantona Zenica broj: 12-23-313/04 od 08.04.2022. godine, u predmetu vraćanja u posjed stana, odlučujući o tužbi od 27.05.2022. godine donio je dana 14.11.2023. godine slijedeću

PRESUDU

TUŽBA SE ODBIJA KAO NEOSNOVANA.

Obrazloženje

Tužiteljica Đ. LJ. supruga Z. iz Z., zastupana po punomoćniku advokatu Marjanović Franji iz Žepča, podnijela je dana 27.05.2022. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog organa Ministarstva za prostorno uređenje, promet i komunikacije i zaštitu okoline Ze – do kantona Zenica broj: 12-23-313/04 od 08.04.2022. godine kojim je odbijena žalba tužiteljice od 02.11.2018. godine podnesena protiv zaključka Službe za boračko – invalidsku i socijalnu zaštitu stambene poslove i društvene djelatnosti Grada Zenica broj 07-23-2686/11 od 15.10.2018. godine, a kojim zaključkom je odbačen kao neblagovremeno podnesen zahtjev za vraćanje u posjed garsonjere u Z. u ulici ... II sprat, stan broj 23.

U svojoj tužbi tužiteljica ističe da tužbu podnosi i rješenje tuženog organa pobija u cijelosti zbog bitnih povreda pravila postupka, nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava ističući da je istoj pobijanim rješenjem povrijeđeno pravo iz člana II/3.(e), (f), (k) i (m) Ustava BiH te člana 6. stav 1. i člana 8. Evropske konvencije kao člana 1. Protokola broj 1. iz člana 2. Protokola broj 4. uz Evropsku konvenciju.

Tužiteljica ističe da je dana 15.01.1990. godine njen muž Z. zaključio ugovor o korištenju stana sa Željezarem Zenica a na osnovu rješenja o dodjeli stana od 03.01.1990. godine, te da je muž 1995. godine izbjegao u Holandiju gdje je boravio sve do svoje smrti i imao status izbjeglice i raseljene osobe o čemu sudu dostavlja dokaze navedene na strani 2. svoje tužbe, te ističe da je zbog psihičke bolesti njen muž 18.09.2016. godine izvršio suicid u Holandiji što dokazuje također dokazima dostavljenim uz tužbu.

Tuženi organ prema stavu tužiteljice pogrešno tumači relevantne odredbe o rokovima koji su propisani zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima a koji se primjenjuju na izbjegle i raseljene osobe, te ukazuje na odredbe člana 3., 5. i 18.b Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, te na Uputstvo o primjeni Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, te ukazuje na postupanje po zahtjevima za stanove koji nisu proglašeni napuštenim, te ukazuje na odredbe člana 11., 44., 47., 48. i 50. Zakona o stambenim odnosima (Službene novine FBiH, broj: 11/98 do 19/99).

Tužiteljica nadalje smatra da je nesporna činjenica da je njen muž 30.04.1991. godine bio nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu te da je to svojstvo imao i u vrijeme pokretanja i vođenja postupka, predmetni stan nikada nije proglašen napuštenim, pri čemu tužiteljica ponovno ukazuje na odredbu člana 18.b Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, ističući da ta činjenica nije bila prepreka za ostvarivanje prava na povrat predmetnog stana, te da se njen muž od 1995. godine smatra izbjeglicom odnosno raseljenom osobom i da je u tom periodu predstavljao njegov dom, te da je prvostepeni organ pogrešno utvrdio da stranka nije na vrijeme podnijela zahtjev za vraćanje u posjed predmetnog stana, prvostepeni organ utvrđuje da je zahtjev podnesen 16.05.2011. godine iako prema dokazima iz spisa predmeta proizilazi da je Đ. Z. svoj zahtjev lično podnio prije navedenog datuma, te uz svoju tužbu dostavlja zahtjev za vraćanje u posjed stana od 28.07.2002. godine i potvrdu Općine Zenica o dopuni zahtjeva od 29.07.2002. godine, te da je na osnovu odluke visokog predstavnika od 04.07.2001. godine donesena odluka o novim izmjenama i dopunama Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, te ukazuje na član 18.d stav 1. istoga Zakona u kojem je propisano da se riječi do 04.07.2001. godine brišu i zamjenjuju riječima do datuma koji će se blagovremeno utvrditi novim izmjenama i dopunama, a kada su u pitanju rokovi koji se tiču lica koji imaju status izbjeglica i raseljenih lica Ustavni sud BiH je zauzeo pravni stav u odluci broj Ap – 2052/12 od 27.11.2015. godine.

Zbog svega naprijed navedenog tužiteljica predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će njenu tužbu uvažiti, osporeni akt tuženog organa i zaključak prvostepenog organa poništiti te predmet vratiti prvostepenom organu na ponovni postupak.

Također je punomoćnik tužiteljice u tužbi naveo troškovnik koji se odnosi na sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM.

Dopisom broj: 12-23-313/04 od 15.07.2022. godine tuženi organ je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da u svemu ostaje kod donesenog drugostepenog rješenja i navoda iznesenih u istom te predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će predmetnu tužbu odbiti kao neosnovanu.

Uz odgovor na tužbu tuženi organ je ovome sudu dostavio sve spise koji se odnose na ovaj predmet radi odlučivanja po tužbi od 27.05.2022. godine.

Kantonalni sud Zenica je u postupku odlučivanja po predmetnoj tužbi svojim rješenjem broj 04 0 U 013871 22 U od 21.07.2022. godine predmetnu tužbu odbacio, a u postupku po zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenoj od strane tužiteljice Vrhovni sud FBiH Sarajevo je donio presudu broj 04 0 U 013871 22 Uvp od 17.05.2023. godine kojim je zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke uvažen, rješenje Kantonalnog suda Zenica od 21.07.2022. godine ukinuto i predmet vraćen Kantonalnom sudu Zenica na ponovno rješavanje.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa, kao i zaključka prvostepenog organa od 15.10.2018. godine u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da su i prvostepeni organ, a i tuženi organ donijeli pravilne i na zakonu zasnovane odluke kojima nije došlo do povrede pravila postupka, niti je došlo do pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja niti do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice, odnosno sud nalazi da se i odluka prvostepenog organa, a i rješenje tuženog organa temelje na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju prvostepenog organa te na pravilnoj primjeni odredaba Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima (Službene novine FBiH, broj: 11/98 do 29/03).

Donošenjem ovakvih odluka upravni organi nisu povrijedili odredbe Zakona o upravnom postupku, niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava, niti je tužiteljici povrijeđeno pravo iz člana II/3.(e), (f), (k) i (m) Ustava BiH te člana 6. stav 1. i člana 8. Evropske konvencije kao i člana 1. Protokola broj 1. i člana 2. Protokola broj 4. uz Evropsku konvenciju kako to tužiteljica neosnovano navodi u svojoj tužbi.

Odlučujući o tužbi od 27.05.2022. godine sud nalazi da je ista neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Iz stanja spisa dostavljenih ovome sudu proizilazi da je predmet ovog upravnog postupka zahtjev od 16.05.2011. godine kojim se traži povrat stana u Z. u ulici ... II sprat, stan broj 23.

Iz samog zahtjeva koji je kod prvostepenog organa primljen 16.05.2011. godine proizilazi da je podnosilac zahtjeva Đ. Z. , te da je na zahtjevu navedena kontakt adresa P. S. O. ..., Ž., te da je uz zahtjev podnesena i punomoć kojom je navedena osoba ovlaštena od strane Đ. Z. a za podnošenje zahtjeva, te je navedeno da je podnosilac zahtjeva Đ. LJ. , a na samom zahtjevu postoji potpis punomoćnika P. S..

Odlučujući po navedenom zahtjevu prvostepeni organ je donio zaključak broj 07-23-2686/11 od 15.10.2018. godine kojim je odbačen zahtjev Đ. Z. a za vraćanje u posjed garsonjere u Z. u ulici ... II sprat, stan broj 23, kao neblagovremeno podnesen.

U obrazloženju svog zaključka prvostepeni organ ukazuje na član 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima ističući da je navedenom zakonskom odredbom propisano da nosilac stanarskog prava ili član njegovog porodičnog domaćinstva zahtjev za povrat stana može podnijeti do 04.07.1999. godine ukoliko je stan proglašen napuštenim, odnosno do 04.10.1999. godine ukoliko stan nije proglašen napuštenim.

Također prvostepeni organ ukazuje i na činjenicu koja proizilazi iz službene evidencije o tome da je Đ. Z. već podnosio zahtjev 28.07.2000. godine za vraćanje u posjed predmetnog stana, te da je zaključkom prvostepenog organa od 14.05.2004. godine takav zahtjev odbačen kao neblagovremeno podnesen te da je u postupku po žalbi Ministarstvo za prostorno uređenje, promet i komunikacije i zaštitu okoline ZDK svojim rješenjem broj 12-23-313/04 od 20.12.2004. godine žalbu Đ. Z. a odbilo kao neosnovanu, a u upravnom sporu Kantonalni sud Zenica je svojom presudom broj U – 16/05 od 14.03.2005. godine tužbu odbio kao neosnovanu, također je utvrđeno da predmetni stan nije proglašen napuštenim, te da imajući u vidu datum podnošenja zahtjeva 16.05.2011. godine isti se ima smatrati neblagovremeno

podnesenim odnosno podnesenim nakon proteka roka 04.10.1999. godine propisani članom 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima.

Nezadovoljna ovakvim zaključkom tužiteljica je protiv istoga uložila žalbu dana 02.11.2018. godine u kojoj tužiteljica ukazuje na činjenicu da se radi o znatno dužim zakonskim rokovima za podnošenje zahtjeva za povrat u posjed stana licima koji imaju stanarsko pravo, dakle tužiteljica smatra da je zaključak prvostepenog organa nepravilan i donesen uz nepravilno utvrđeno činjenično stanje i nepravilnu primjenu materijalnog prava.

U postupku odlučivanja po navedenoj žalbi tuženi organ je svojim rješenjem, koje se tužbom osporava, žalbu tužiteljice odbio nalazeći da ista nije osnovana, pri čemu tuženi organ prihvata kao pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepenog organa o tome da je predmet upravnog postupka zahtjev za vraćanje u posjed predmetnog stana od 16.05.2011. godine, te da je u tom postupku utvrđeno da je nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu Đ. Z. suprug tužiteljice i da je isti također podnio zahtjev 28.07.2000. godine te da je isti zahtjev odbačen kao neblagovremen i u prvostepenom i u drugostepenom postupku, te i tuženi organ ukazuje na presudu Kantonalnog suda Zenica broj U – 16/05 od 14.03.2005. godine.

Nadalje, tuženi organ u obrazloženju svog rješenja ukazuje na neosnovan navod iz predmetne žalbe o pozivanju tužiteljice na odredbe Odluke o izmjenama i dopunama Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima odnosno pozivanje na odredbu člana 18. stav 1. istog Zakona koja se ni u kojem smislu ne odnosi na produženje rokova za podnošenje zahtjeva za vraćanje u posjed stana na kojem postoji stanarsko pravo, nego na stanove koji se stavljaju pod upravu organa za stambene poslove i koriste u svrhu privremenog korištenja do donošenja rješenja u roku od 90 dana od dana stupanja na snagu istoga Zakona, te da se po isteku tog roka stan u roku do 6 mjeseci vraća davaocu stana na korištenje u skladu sa članom 13. istoga Zakona, te da se u smislu odredaba člana 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima radi o prekluzivnom strogom roku čije propuštanje ima za posljedicu isključenje od mogućnosti oduzimanja određene radnje, pa zbog svega navedenog tuženi organ smatra da je zaključak prvostepenog organa pravilan i na zakonu zasnovan zbog čega je predmetnu žalbu i odbio nalazeći da ista nije osnovana.

Prema ocjeni ovoga suda, a imajući u vidu navode tužiteljice iz njene tužbe kao i dokaze dostavljene uz tužbu, i zaključak prvostepenog organa, kao i rješenje tuženog organa su pravilni i na zakonu zasnovani iz razloga jer se isti temelje na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju prvostepenog organa te izvedenom pravilnom zaključku u pogledu činjeničnog stanja i pravilnoj primjeni odredaba Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima.

Prema stanju spisa nedvojbeno proizilazi da je predmet ovog upravnog postupka zahtjeva podnesen 16.05.2011. godine koji je zaprimljen od strane Općine Zenica istoga dana i kojim se traži povrat stana u Z. u ulici ..., II sprat, stan broj 23, te da je u postupku odlučivanja po navedenom zahtjevu nedvojbeno utvrđeno da je nosilac stanarskog prava na predmetnom stanju Đ. Z. i to na osnovu ugovora o korištenju stana od 15.01.1990. godine i rješenja o dodjeli stana na korištenje od 03.01.1990. godine.

Također je nedvojbeno utvrđeno u toku postupka da je Đ. Z. prije ovog zahtjeva podnio zahtjev 28.07.2000. godine te da je isti zahtjev odbačen zaključkom prvostepenog organa kao neblagovremeno podnesen te da je tuženi organ svojim rješenjem od 20.12.2004. godine

odbio kao neosnovanu žalbu izjavljenu protiv navedenog zaključka te da je Kantonalni sud Zenica svojom presudom broj U – 16/05 od 14.03.2005. godine odbio tužbu kao neosnovanu.

Također je nedvojbeno utvrđeno da predmetni stan za koji je podnesen zahtjev nikada nije proglašen napuštenim, pa je od strane upravnih organa sukladno članu 9. Zakona o upravnom postupku cijenjen svaki dokaz pojedinačno i u međusobnoj povezanosti, te imajući u vidu ovakvo utvrđeno činjenično stanje upravni organi su pravilno zaključili da je predmetni zahtjev od 16.05.2011. godine podnesen neblagovremeno odnosno nakon isteka roka iz člana 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, obzirom na činjenicu da je krajnji rok za podnošenje zahtjeva za povrat stanova koji nisu proglašeni napuštenim 04.10.1999. godine, pri čemu upravni organi pravilno nalaze da se radi o prekluzivnom roku koji se ne može produžavati iz bilo kojeg razloga, niti odredbe Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima poznaju bilo koji drugi rok u okviru kojega se mogao podnijeti zahtjev za povrat stana i koji bi se eventualno imao smatrati blagovremeno podnesenim.

Dakle, na osnovu svega naprijed navedenog sud zaključuje da su upravni organi svojim odlukama na pravilan i zakonit način riješili ovu upravnu stvar te da donošenjem ovakvih odluka nisu počinili nikakve bitne povrede odredaba Zakona o upravnom postupku, niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice, niti je došlo do povrede bilo kojeg Ustavom zagaranovanog prava na koje tužiteljica ukazuje u svojoj tužbi.

Odlučujući o tužbi od 27.05.2022. godine sud nalazi da je ista neosnovana te da tužiteljica neosnovano u istoj ukazuje na povrede odredaba Zakona o upravnom postupku te pogrešnu primjenu materijalnog prava, kao i povrede prava zagaranovanih Ustavom BiH, niti je dokazima dostavljenim uz tužbu dovela u pitanje pravilnost i zakonitost osporenih upravnih akata.

U pogledu navoda tužiteljice vezanih za povredu pravila postupka pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sud nalazi da su ovakvi navodi tužiteljice neosnovani iz razloga što je sud zaključio da upravni organi nisu počinili nikakve povrede odredaba upravnog postupka, niti tužiteljice na iste posebno ukazuje osim u pogledu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja koje se odnosi na činjenicu da nije pravilno utvrđeno datum podnošenja zahtjeva za povrat predmetnog stana, a koji navodi su neosnovani i ničim utemeljeni iz razloga što je sud na osnovu stanja spisa nedvojbeno utvrdio da je prvostepeni organ svojim zaključkom odlučio po zahtjevu podnesenom i primljenom od strane Općine Zenica 16.05.2011. godine, takav zahtjev postoji u upravnom spisu i o istom zahtjevu je prvostepeni organ odlučio, a u pogledu navoda tužiteljice koji se odnose na zahtjev podnesen 28.07.2002. godine sud nalazi da je prvostepeni organ u svom zaključku, a i tuženi organ u svom rješenju upravo ukazao i na ovaj podneseni zahtjev Đ. Z. a kao nosioca stanarskog prava te je utvrđeno da je po tom zahtjevu prvostepeni organ odlučio zaključkom broj 03-23-12-4767/00 od 14.05.2004. godine, te da je tuženi organ svojim rješenjem broj 12-23-313/04 od 20.12.2004. godine žalbu Đ. Z. a odbio kao neosnovanu, te da je također tuženi organ u upravnom sporu donio presudu po tužbi Đ. Z. a pod brojem U – 16/05 od 14.03.2005. godine kojom presudom je tužbu odbio kao neosnovanu.

Dakle, iz obrazloženja zaključka prvostepenog organa i obrazloženja rješenja tuženog organa te stanja spisa i dokaza u spisu nedvojbeno proizilazi da su upravni organi u postupcima donošenja svojih odluka vodili računa o činjeničnom stanju odnosno o zahtjevu za povrat predmetnog stana od 16.05.2011. godine i tužiteljici ukazali i na ranije podneseni zahtjev od

28.07.2002. godine, što znači da nisu osnovani navodi tužiteljice vezani za povredu pravila postupka i povredu načela materijalne istine iz člana 7. Zakona o upravnom postupku.

Nadalje, sud nalazi da nisu od značaja navodi tužiteljice o tome da je njen muž imao status izbjegle i raseljene osobe iz razloga što ovakvi navodi i tvrdnje tužiteljice nisu sporne niti za ovaj sud niti za upravne organe, odnosno nije sporno da je Đ. Z. nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu po osnovu zaključenog ugovora o korištenju stana od 15.01.1990. godine i rješenja o dodjeli stana na korištenje od 03.01.1990. godine, nije sporna činjenica niti da je isti imao status izbjegle i raseljene osobe od 1995. godine kada je isti izbjegao iz Zenice i privremeno se nastanio u Holandiji, međutim, ovi navodi nisu od značaja za odlučivanje o činjenici da li je zahtjev tužiteljice blagovremen ili neblagovremeno podnesen, a ovo iz razloga što je članom 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima jasno propisano da je krajnji rok za podnošenje zahtjeva za povrat stana koji nije proglašen napuštenim 04.10.1999. godine te da se radi o prekluzivnom roku koji se ne može produžavati iz bilo kojeg razloga pa i razloga što je Đ. Z. u statusu izbjegle i raseljene osobe, a citirani zakon ne poznaje nikakav drugi rok vezan za podnošenje zahtjeva za povrat stana, zbog čega sud nalazi neosnovanim pozivanje tužiteljice na odredbe člana 18.b i 18.d stav 1. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima.

Također sud nalazi da nisu od značaja navodi tužiteljice kojim se poziva na odredbe člana 11., 44., 47. i 50. Zakona o stambenim odnosima jer se radi samo o pukom navođenju zakonskih odredaba bez ikakvih ponuđenih dokaza na osnovu kojih bi se mogao izvesti drugačiji zaključak kako u pogledu stanarskog prava Đ. Z. a na predmetnom stanu i vremena pokretanja i vođenja postupka povrata predmetnog stana.

Ovaj sud nadalje nalazi da nisu osnovani niti navodi tužiteljice vezani za primjenu člana 3. i 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima iz razloga što su upravni organi upravo primijenili odredbu člana 5. citiranog Zakona koja odredba regulira krajnji rok za podnošenje zahtjeva za povrat stana koji nije proglašen napuštenim.

Neosnovano je pozivanje tužiteljice i na odredbe člana 18.d stav 1. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima iz razloga što je odredbom člana 5. istog Zakona decidno regulisan rok za podnošenje zahtjeva za povrat stanova koji nisu proglašeni napuštenim, a navedena zakonska odredba na koju se poziva tužiteljica je detaljno obrazložena od strane tuženog organa u obrazloženju osporenog rješenja i u kojem obrazloženju tuženi organ upravo ukazuje da ista odredba se ne odnosi na produžavanje roka za podnošenje zahtjeva za vraćanje u posjed stana nego se odnosi na stanove koji se stavljaju pod upravu organa za stambene poslove i istom se reguliše vraćanje istih stanova davaocu stana na korištenje.

Sud nalazi neosnovanim i pozivanje tužiteljice na Odluku o dopustivosti i meritumu broj Ap – 2052/12 od 27.11.2015. godine iz razloga jer pozivanje na istu odluku nije od značaja za pravilno i zakonito rješavanje ove upravne stvari, obzirom na činjenicu da niti navedena odluka ne ukazuje na neke druge rokove za podnošenje zahtjeva za povrat stana koji nije proglašen napuštenim, navedena odluka samo odlučuje o utvrđenom pravu apelanta na dom, te niti jednom odredbom nije regulirano da postoje nekakvi drugi rokovi za podnošenje zahtjeva za povrat stana osim rokova propisanih članom 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima.

Iz navedenih razloga sud nalazi da su neosnovani navodi tužiteljice koji se odnose i na povredu Ustavom zagantovanih prava tužiteljice iz člana II/3. (e), (f), (k) i (m) Ustava BiH i člana 6. stav 1. i člana 8. Evropske konvencije te člana 1. Protokola broj 1. i člana 2. Protokola broj 4. uz Evropsku konvenciju.

U pogledu ocjene dokaza koje je tužiteljica dostavila uz svoju tužbu sud nalazi da isti dokazi nisu od značaja za drugačije odlučivanje u ovom upravnom predmetu iz razloga što tužiteljica pored dostavljenih dokaza sudu nije dostavila niti jedan dokaz koji bi se odnosio na blagovremenost podnesenog zahtjeva za povrat stana, a pri tome tužiteljica niti jednim navodom iz svoje tužbe nije ukazala na bilo koji materijalno – pravni propis iz kojega bi proizilazilo da je rok za podnošenje zahtjeva za povrat stana produžen i da postoji nekakav drugi propisani rok u odnosu na rok iz člana 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima.

Dakle, kako tužiteljica navodima iz svoje tužbe i dokazima dostavljenim uz tužbu nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost niti prvostepenog zaključka niti osporenog akta tuženog organa, to sud nalazi da je predmetna tužba neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničarka

Mandžuka Jasmina

S u d i j a

Ahmetović Hilmo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.